

τ' ἀγριολούλουδα τοῦ φθινοπώρου
ψηθυρίζουν ἀπαλά:
Πόσο μοῦ εἶναι ἀγαπημένο
κάθε τι ποῦ πεθαίνει.

ΓΙΟΣΑΝΟ ΑΚΙΚΟ
(ποιήτρια, 1878—1942)

1

Μικρὴ εἶναι ἡ ἀνοιξη:
γιατὶ λοιπὸν θὰ γινόταν

νὰ τὴ νομίζουμε ἀθάνατη;
Γυρεύω τὰ γεμάτα μου στήθη
μὲ τὰ χέρια μου.

2

Οὔτε καμέλια οὔτε δαμάσκηνο
γιὰ μένα οὔτε λευκὸ λουλούδι.
Τῆς δαμασκηνιας τὸ λουλούδι
ἔχει τὸ χρώμα
ποῦ δὲ ρωτάει γιὰ τὶς ἀμαρτίες μου.

Μετάφρ. ΦΑΝΗ ΚΟΚΚΑΛΗ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΝΤΖΑΜΙΑ (7ος αἰ.)

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Μοῦ ἔχате πεῖ κι οἱ δυνὸ πῶς στὴν Τάμμα βρί-
σκεται ἡ Λανλά μου
μέχρι τὰ πλοῖα τοῦ καλοκαιριοῦ νὰ ῥθοῦν ἐκεῖ
νὰ ρίξουν ἄγκυρα.

Ἄλλὰ νὰ ποῦ κύλησαν οἱ μῆνες τοῦ καλοκαι-
ριοῦ.
Γιατὶ λοιπὸν ἐξορία τὴν παίρνει ἀπὸ σπῆτι σὲ
σπῆτι μακριά;

ΚΟΥΤΧΑΓΙΡ (8ος αἰ.)

«ΤΕΛΕΤΤΑΙΑ ΕΚΜΤΣΤΗΡΕΤΣΗ»

Μπροστὰ στὸν τάφο της σταματάει τὸ ἐξαν-
τλημένο μου ζῶο.
Εἶπα: «Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πάνω σου»... Τὰ
δάκρυα μου κυλοῦσαν.

Ὅταν ἦσουν ζωντανή, ἔκλαιγα ποῦ ἔλειπες μα-
κριά μου,
ἀλλὰ σήμερα εἶσαι πιὸ μακριὰ καὶ λείπεις πιὸ
πολύ.

Μετάφρ. ΓΩΓΩ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΝΤΟΥΛ - ΡΟΥΜΜΑΧ (μέσα 8ου αἰ.)

ΠΟΣΟ ΕΙΝΑΙ ΑΣΧΗΜΟΣ!

Στὸ πρόσωπο τοῦ Μάγια μερικὰ σημάδια ὁ
μορφιάς,
ἀλλ' ἂν ἡ ἀσκήμια εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα,
φαίνεται.

Δὲν βλέπεις τὸ νερὸ μὲ τὴ γεύση τῆς σήψης
νὰ σοῦ παρουσιάζεται μ' ὅση καθαρή καὶ διά-
φανη;

Ὡ ματαιότητα αὐτῶν τῶν στίχων ποῦ θορυβεῖ
κι ἐπαινεῖ τὸν Μάγια
χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τραβήξω τὴν καρδιά μου
ἀπὸ τὴν πλάνη.

Η ΑΤΡΑ

Ὅταν σηκώνεται ἡ αὔρα καὶ φυσάει πλάι

στὴν ἀγαπημένη μου, κάνει τὴν καρδιά μου νὰ
σκιρτάει.

Ἀπὸ τὰ μάτια μου κάνει τὸ πάθος νὰ κυλᾶνε
δάκρυα,
γιατὶ ὁ καθένας ἀγαπᾷ τὸν τόπο τῆς ἀγαπημέ-
νης του.

Μετάφρ. ΑΛΙΚΗ ΑΣΒΕΣΤΑ

ΑΜΠΟΥ ΝΟΒΑΣ (ἀρχές 9ου αἰ.)

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΜΕΝΟΙ

Αὐτοὶ ποῦ λοξοδρόμησαν στὸ δρόμο τοῦ κακοῦ,
δὲ μποροῦν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὰ ὀλέθρια τους
λάθη
ἂν δὲν εἶναι μιὰ φωνή, βαθιὰ ἀπὸ μέσα τους,
δίκαιος κριτὴς νὰ ψέγει τὴ ζωὴ τους.

ΧΑΡΑΓΜΕΝΟ

Σ' ΕΝΑ ΔΑΧΤΥΛΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Τὸ ἀμάρτημά μου φανερώθηκε ἔτσι μεγάλου
ποῦ ν' αἰ

ὁμως ἀμέσως, Κύριέ μου,
τὸ ἔβαλα κοντὰ στὴν εὐσπλαχνία αὐτὴ
ποῦ εἶναι ἡ δική σου, καὶ κοίταξα:
πιὸ μεγάλη ἡ εὐσπλαχνία σου.

ΕΛΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΟ ΧΑΛΙΦΗ

Ἄν κάποτε σοῦ εἶχαμε πεῖ σωστοὺς ἐπαίνους,
δὲν εἶσαι ὅπως σ' εἶπαμε, ἀλλὰ πολὺ κατώτερος.

Κι ἂν μιὰ μέρα τὰ λόγια μας πλέξαν ἐγκώμιο,
γιὰ κάποιον ἄλλο, ἐσένα περιγρόφαμε.

Μετάφρ. ΑΛΙΚΗ ΑΣΒΕΣΤΑ

ΑΜΠΟΥΛ - ΚΑΣΙΜ ΑΛ - ΧΑΜΠΙ (1909-34)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ καθάρα,
μιὰ κιθάρα τοῦ Θεοῦ
κι αὐτοὶ ποῦ τραβοῦν στὶς μέρες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 50

Στή ρίζα σου, ὁμορφὴ μου ἐλιά, ξεπότασα
γιὰ λίγο,
μὲ τὰ χέρια μου τυλίγω τὸ θεῖο σου τὸ κορμί.

ΙΣΚΙΟΙ

Ἵσκιοι μακρόσουρτοι τέχνης κρυμμένης
ἄς πλέκουν γύρω μας γύμνια μοντέρνα.
Τῆς, κάδρα, ποιήματα, π' ἀνανδος μένεις
ἴσκιοι μακρόσουρτοι τέχνης κρυμμένης.
Δὲν παραζιάσαμε, νὰ περιμένεις
μούστου τὸ ξέβρασμα, κι' ὕστερα κέρνα....
Ἵσκιοι μακρόσουρτοι τέχνης κρυμμένης
ἄς πλέκουν γύρω μας γύμνια μοντέρνα.

ΔΥΟ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

1

Τὰ βράδια τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἀπὸ μιὰν ἀσημιὰ
στὸν οὐρανὸ ψωτοψηχή, δειλιά - δειλιά, προσβάλ-
λει.
Νυχτοπετοῦν, κι' ὥς τὸ προῖ σάρκωσαν για-
σεμιὰ
στὸν κῆπο μας, ἀστρόλευνα, κεντίδια ἀπ' τ'
ἀστροκάλλη.

2

Θεέ μου δὲν ξέρω τί χαρὰ θὰ νοιώθει ὁ Ἄ-
γελός Σου
τοὺς κόσμους ὅταν πλάθει τοὺς μ' ἀγάπη καὶ
φωτιά,
θαρρῶ τοῦ μοιάζω, Κύριε... νὰ τὸ χαμόγελό
σου
πάνω στὶς γάστρες, στοὺς βολβούς σὰν φ' τεύω
τὰ φυτά.

ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΜΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ

* Στὸ προηγούμενο τεῦχος ὁ Λεωνίδας Γ.
Μαργαρίτης τῶν «Κυμαινουμένων» ἔγινε στὴν
ἐπιστολή του «Ἀνδρέας Μπαργαρίτης». Ἐνα
εἰληφώνημα ἔσημειωσε τὸ λάθος. Ζητάμε λοι-
πὸν ἀπ' τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ διορθώσουν
τὸ λάθος κι' ἀπ' τὸν κ. Μαργαρίτη νὰ μᾶς τὸ
συγχορήσει.

Κ. ΠΛΕΣΣΑΣ

ΠΟΡΤΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 46

κεντοῦν ἐπάνω της ἓνα τραγοῦδι.

Οἱ σκοποὶ μᾶς φυλακίζουν τὸ νοῦ
ἀπὸ κάποια μαγεία
ἢ ἀπειθάρχητη καὶ δύστροπη φωνή
ἔτσι προδίνει τὴ μελωδία.

Καὶ ἡ νύχτα, ἀπαίσιο ἄντρο,
προσφέρει ἓνα τάφο στὸ τραγοῦδι,
καταδικάζει σὲ θάνατο τὸν καθαρὸ ἦχο
πνίγοντας τὴ φτωχή ζωὴ του.

Μετάφρ. ΣΟΦΙΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Ἔνας Κινέζος ποιητῆς

ΜΕΝΓΚ ΤΣΙΑΟ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΤΩΝ ΛΟΦΩΝ

Ποτὲ δὲν πάω στὶς πεδιάδες πίσω ἀπὸ τοὺς
λόφους,
φυτεύω τὰ χωράφια μου μονάχα στὶς πλαγιές.
Μὲ τὸ τσεκούρι στὴν παλάμη μου οἰχνω τὰ
πεῦκα στοὺς θάμνους,
ἀπ' τῆς αὐλῆς τὴν πηγὴ, παίρνω νερὸ μὲ τὸ
φλασκὶ στὸ χέρι.
Τὶ μὲ νοιάζει γιὰ τὴ δύναμι τῶν λόγων ποὺ
γραφτήκαν;
Κανεῖς ἄς μὴ νοιάζεται γιὰ ἥλιους καὶ φεγγά-
ρια ποὺ ἀλλάζουν.
Ὅταν τέλος τὸ πλεγμένο δένδρο θὰ γίνηι τὸ
σῶμα μου,
θ' ἀρχίσω νὰ ζω τὴ φυσικὴ μου ζωὴ.

Μετάφρ. ΡΕΝΑ ΚΙΤΣΑΡΑ

Μιὰ τσιγγάνα ποιήτρια

ΣΑΝΤΡΑ ΖΑΓΙΑΤ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Τρεῖς καμῆλες ἀποκοιμούνται
σ' ἓναν οὐρανὸ ποὺ περνᾷ
Ὁ ἄνεμος κρύβεται μὲς στὰ δένδρα
Ξεσηκώνοντας τὸ ἐκπληκτὸ διάστημα
Ὁ δρόμος εἶναι ἓνα μετάξι Ἰνδικὸ
Τρία πουλιὰ κεντοῦν ἓνα λιθόστρωτο
Ἡ μοναξιά ἔχει τὸ βασίλειό της.

Μετάφρ. ΜΑΡΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

